

213 **Uitgifte**

Repertoriumnummer 2015 / 9954	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
Datum van uitspraak 27 juli 2015	op €	op €	op €
Rolnummer 2013/12486/A			

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

**NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK
VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL**

23e kamer
burgerlijke zaken

**tussenvonniss – op tegenspraak –
aanstelling gerechtsdeskundige**

- dagvaarding
- 5 besluiten

VEXP-AANDK

Aangeboden op

Niet te registreren

gerechtsdeskundige :
Carl Rombaut
Belpairestraat 4 bus 2
2600 Berchem

In de zaak van:

in vereffening, met zetel te
met ondernemingsnummer

eiseres,

op de zitting vertegenwoordigd door mr. Van der Fraenen, advocaat, in de plaats van mr. Gysen, advocaat, met kantoor te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 18.

tegen :

Het **VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, en voor wie optreedt de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kantoren te 1210 Brussel, Koning Albert II – laan 19,

verweerder,

op de zitting vertegenwoordigd door mr. Vanbrabant, advocaat, in de plaats van mr. Claes, advocaat, met kantoor te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 160.

*

In deze zaak spreekt de rechtbank het volgende vonnis uit.

Het vonnis wordt uitgesproken in eerste aanleg, na tegenspraak.

Artikel 4, §1, van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werd toegepast voor het opmaken van de akten van rechtspleging die aan dit vonnis voorafgingen.

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, en in het bijzonder van :

- de dagvaarding, betekend op 8 oktober 2013 met een exploit van mr. De Smet, gerechtsdeurwaarder te Strombeek-Bever ;
- de conclusie en de syntheseconclusie van _____, respectievelijk neergelegd op 30 september 2014 en 2 maart 2015 ;

- de “eerste conclusie”, “tweede conclusie” en “derde conclusie (= syntheseconclusie)” van het Vlaams Gewest, respectievelijk neergelegd op 22 juli 2014, 30 december 2014 en 30 april 2015.

Voor de [redacted] werd een stukkenbundel neergelegd op 2 juni 2015. Op de zitting van 5 juni 2015 werden de raadslieden van de partijen gehoord, waarna voor het Vlaams Gewest een stukkenbundel werd neergelegd, de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

*

A. Feiten en procedurevoorgaanden

1. De [redacted] (voorheen “ [redacted] ”, hierna : “ [redacted] ”) exploiteerde op een site aan de [redacted] : een menginrichting. Zij verkreeg hiervoor van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [redacted] : een milieuvergunning op 22 oktober 2007.

Deze milieuvergunning bepaalde dat de inrichting in gebruik moest worden genomen binnen een termijn van 200 kalenderdagen. Verder werd bepaald dat de milieuvergunning geschorst werd zolang de stedenbouwkundige vergunning niet werd verkregen, voor zover dergelijke vergunning vereist is. De termijn voor de ingebruikname werd in dat geval ook geschorst tot de stedenbouwkundige vergunning definitief werd verworven.

2. [redacted] verzocht om een verlenging van de termijn voor de ingebruikname van de inrichting. Per brief van 29 april 2008 deelde de gemeente aan [redacted] mee dat het schepencollege de termijnverlenging heeft goedgekeurd voor 1 jaar. Zij voegde eraan toe : *“Wel willen wij u er ook op wijzen dat de nodige stedenbouwkundige vergunningen eveneens dienen te worden aangevraagd.”*

3. Met een brief van 22 april 2009 deelde [redacted] , die inmiddels op 29 december 2008 in vereffening was gesteld, aan het college van burgemeester en schepenen mee dat de inrichting in gebruik werd genomen.

4. Na een klacht wegens lawaaihinder stelde de lokale politie een onderzoek in. Blijkens het proces-verbaal van 2 maart 2010 vernam de politie bij de gemeentelijke milieudienst dat de exploitatie gebeurde zonder milieuvergunning, vermits de afgeleverde vergunning geschorst was bij gebreke aan een stedenbouwkundige vergunning.

5. Met een brief van 28 mei 2010 deelde de vereffenaar van [] aan de procureur des Konings, het gemeentebestuur en de lokale politie mee dat zij het standpunt betwistte dat voor de menginrichting een stedenbouwkundige vergunning vereist is. Volgens Laeremans beantwoordde haar inrichting aan de voorwaarden om te genieten van de vrijstelling op grond van artikel 3, 29°, van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000, en ging het bovendien om een mobiele installatie.

6. Op 13 juli 2010 leverde de lokale politie een stakingsbevel af aan [] hetgeen betekende dat de menginstallatie moest worden stilgelegd. Uit het proces-verbaal van 14 juli 2010 blijkt dat de politie zich verder had geïnformeerd bij de dienst ruimtelijke ordening Antwerpen, bij de juridische dienst van de intercommunale IOK en de milieuambtenaar van de gemeente Herselt, om te besluiten dat er wel degelijk een stedenbouwkundige vergunning vereist was, zodat de milieuvergunning geschorst was en er dus zonder geldige vergunning werd geëxploiteerd.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigde het stakingsbevel op 19 juli 2010.

7. Op 29 juli 2010 ging [] over tot dagvaarding van het Vlaams Gewest voor de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, zetelend zoals in kort geding, teneinde het stakingsbevel te zien opheffen.

Met een beschikking van 8 november 2010 heeft de Voorzitter deze vordering afgewezen. Hij overwoog: *“De menginstallatie is wel degelijk vergunningsplichtig, daar het een vaste inrichting betreft op de grond steunend en ter plaatse blijvend.”* De argumenten van [] op grond van het vrijstellingsbesluit van 14 april 2000 werden door de Voorzitter niet onderzocht.

8. [] tekende hoger beroep aan tegen deze beschikking. Bij arrest van 25 mei 2011 werd dit hoger beroep gegrond verklaard, en werd de opheffing van het stakingsbevel bevolen.

Het Hof van Beroep oordeelde daartoe dat de menginstallatie van [] beantwoordde aan de voorwaarden om te genieten van de vrijstelling op grond van artikel 3, 29°, van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000.

Het arrest werd op 14 juni 2011 aan het Vlaams Gewest betekend. Het is in kracht van gewijsde getreden.

9. Op 8 oktober 2013 ging [] over tot dagvaarding van het Vlaams Gewest.

B. Eisen

10. [] eist dat de rechtbank het Vlaams Gewest met een voorlopig uitvoerbaar vonnis zou veroordelen om haar de som te betalen van (a) 122.935,77 €, meer de vergoedende intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 1 januari 2011, en (b) 20.000,00 €, beide bedragen te verhogen met de gerechtelijke intresten.

Ondergeschikt eist zij dat de rechtbank een gerechtsdeskundige zou aanstellen met de opdracht, samengevat, te adviseren aangaande de schade die zij geleden heeft ten gevolge van het niet kunnen gebruiken van de menginstallatie in de periode tussen 13 juli 2010 en 25 mei 2011.

11. Het Vlaams Gewest besluit dat de vordering niet-ontvankelijk, minstens ongegrond is.

C. Beoordeling

12. [] eist van het Vlaams Gewest vergoeding van de schade die zij beweert te hebben geleden ten gevolge van de stillegging van de exploitatie van haar menginstallatie van 13 juli 2010 en 25 mei 2011.

De eis wordt gebaseerd op artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, dat elkeen verplicht tot vergoeding van de schade die veroorzaakt wordt door zijn fout.

13. Het Vlaams Gewest besluit dat de vordering niet-ontvankelijk is, maar laat daartoe geen enkel argument gelden. De rechtbank ziet ook geen enkele ambtshalve op te werpen exceptie van niet-ontvankelijkheid. De eis is toelaatbaar.

14. Om te slagen in de eis op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, moet het bewijs leveren van een fout van het Vlaams Gewest, en van schade die door die fout wordt veroorzaakt.

Met betrekking tot de fout, houdt voor dat het stakingsbevel, dat door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op 19 juli 2010 werd bekrachtigd, onrechtmatig was, zoals is gebleken uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 25 mei 2011.

Het Vlaams Gewest betwist thans voor de rechtbank niet meer dat de menginstallatie van beantwoordde aan de voorwaarden om vrijgesteld te zijn van de verplichting om hiervoor te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning, zodat de milieuvergunning niet was opgeschort en een geldige basis vormde voor de exploitatie van de menginstallatie wanneer zij werd stilgelegd op 13 juli 2010. Het staat bijgevolg vast dat het stakingsbevel op 13 juli 2010 onrechtmatig was, en aldus evenzeer op onrechtmatige wijze werd bekrachtigd op 19 juli 2010. De bekrachtiging van een onrechtmatig stakingsbevel maakt in beginsel een fout uit van de stedenbouwkundige inspecteur in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. Die fout is toerekenbaar aan het Vlaams Gewest, van wie de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur een aangestelde is.

Het Vlaams Gewest wijst ten onrechte op de beleidsvrijheid waarover de overheid beschikt bij het uitvoeren van een stakingsbevel. Waar er inderdaad een beleidsvrijheid bestaat om, bij een inbreuk op bepaalde regels inzake de ruimtelijke ordening, al dan niet een stakingsbevel uit te vaardigen, bestaat deze beleidsvrijheid niet wanneer er géén inbreuk is. Wanneer de overheid met andere woorden ten onrechte ervan uitgaat dat een inbreuk werd begaan, zal het stakingsbevel steeds ongeldig zijn en een fout uitmaken in hoofde van de overheid aan wie het bevel moet worden toegerekend.

15. Het Vlaams Gewest voert vervolgens aan dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur zich bevond in een situatie van onoverwinnelijke dwaling wanneer hij het stakingsbevel van 13 juli 2010 bekrachtigde.

De onoverwinnelijke dwaling is een grond tot ontheffing van aansprakelijkheid wegens fout. Opdat er van onoverwinnelijke dwaling sprake zou kunnen zijn, moet aangetoond worden dat een normaal zorgvuldige persoon, geplaatst in dezelfde concrete situatie, onwetend zou zijn geweest dat hij onrechtmatig handelde.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is een ambtenaar van wie mag worden verwacht dat hij beschikt over grondige juridische en technische kennis van de aangelegenheden die te maken hebben met de ruimtelijke ordening in het Vlaams Gewest. Het behoort tot de taak van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur om de stakingsbevelen die door de inspecteurs op het terrein worden afgeleverd grondig te toetsen aan de relevante feitelijke en juridische gegevens van het dossier, alvorens een beslissing te nemen over het al dan niet bekrachtigen ervan.

De bekrachtigingsbeslissing van 19 juli 2010 beperkt er zich toe te verwijzen naar het proces-verbaal van vaststelling van 13 juli 2010. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur nam ook kennis van het navolgend proces-verbaal van 14 juli 2010, zoals blijkt uit de stempel met ontvangstmelding van 16 juli 2010 (stuk nr. 2 van het bundel van het Vlaams Gewest). Aldus had de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur kennis van de juridische betwisting met betrekking tot de vraag of de menginstallatie al dan niet beantwoordde aan de voorwaarden om vrijgesteld te worden van de verplichting een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur kon uit de gegevens die met dat proces-verbaal van 14 juli 2010 (en de 11 bijlagen ervan) werden verstrekt, afleiden dat [] zich beriep op een vrijstelling was van vergunningsplicht op grond van artikel 3, 29°, van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000. Op dat argument wordt enkel geantwoord door "de dienst ruimtelijke ordening Antwerpen" dat de silo's beschouwd kunnen worden als "gebouw", en dat de milieuvergunning bovendien vervallen is, zodat aan twee van de voorwaarden van dit artikel 3, 29°, niet zou zijn voldaan. Dat antwoord wordt niet bijgevoegd, en wordt enkel vermeld in een e-mail van de milieu-ambtenaar van de gemeente Herselt van 10 juni 2010 (bijlage 7 bij het proces-verbaal).

De rechtbank stelt vast dat het argument van [] met betrekking tot de vrijstelling op grond van voormeld artikel 3, 29°, aldus zeer oppervlakkig werd onderzocht. Een normale voorzichtige en zorgvuldige gewestelijk stedenbouwkundige

inspecteur had de argumentatie met betrekking tot de toepassing van voormeld artikel 3, 29°, op de installatie van [redacted] nader dienen te onderzoeken alvorens de beslissing te nemen om het stakingsbevel al dan niet te handhaven.

16. Zo dit nader onderzoek zou zijn gebeurd, zou een normaal voorzichtige en zorgvuldige inspecteur nog niet noodzakelijk tot het besluit zijn gekomen dat de installatie vrijgesteld was van vergunningsplicht.

Het Vlaams Gewest merkt in dat verband terecht op dat in de processen-verbaal geen melding werd gemaakt van de brief van [redacted] van 22 april 2009, zodat ervan mocht worden uitgegaan dat er geen melding was van ingebruikname van de installatie en de milieuvergunning derhalve op 2 mei 2009 vervallen was.

Het is juist dat er van die brief geen sprake was in de processen-verbaal, noch in de bijlagen erbij. In de tussenkomsten van de gemeentelijke milieudienst wordt integendeel gewezen op de omstandigheid dat de milieuvergunning zou zijn vervallen op 2 mei 2009 bij gebreke aan een tijdige indienststelling. En het is omdat de milieuvergunning volgens deze dienst vervallen was, dat gesteld werd dat niet voldaan werd aan voorwaarde (g) van voormeld artikel 3, 29°, namelijk dat voor de inrichting een milieuvergunning was verleend.

De gemeentelijke milieudienst had nochtans moeten weten dat de inrichting vóór 2 mei 2009 in dienst was genomen, gelet op de brief van [redacted] aan het college van burgemeester en schepenen van 22 april 2009. De gemeente [redacted] maakte aldus een fout bij het verstrekken van informatie aan de politiediensten die het proces-verbaal van 14 juli 2010 opstelden en die het stakingsbevel van 13 juli 2010 uitvaardigden. Door deze foutieve informatieverstrekking mag worden aangenomen dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, ook al had hij een meer ernstig onderzoek gedaan naar de vraag of de installatie vrijgesteld was van de vergunningsplicht, redelijkerwijze niet kon weten dat de milieuvergunning niet was vervallen op 2 mei 2009, en bijgevolg niet kon weten dat aan de voorwaarde (g) van voormeld artikel 3, 29°, was voldaan.

17. De rechtbank stelt anderzijds wel vast dat [redacted] de brief van 22 april 2009 vermeldt in de dagvaarding die zij op 29-juli 2010 liet betekenen aan het Vlaams Gewest om te verschijnen op de zitting van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 9 augustus 2010. Uit de gegevens die de partijen voorleggen blijkt niet wanneer [redacted] haar overtuigingsstukken in die zaak heeft bezorgd aan het Vlaams

Gewest, doch het mag worden aangenomen dat zulks is gebeurd op 9 augustus 2010 of hoogstens enkele dagen nadien.

In alle redelijkheid mag dan ook worden aangenomen dat het Vlaams Gewest, na een zorgvuldig onderzoek van de argumentatie van de tegenpartij, op 1 september 2010 had moeten op de hoogte zijn van de omstandigheid dat het argument van het verval van de milieuvergunning niet meer kon worden ingeroepen om de vrijstelling van de verplichting een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen, te betwisten. De rechtbank besluit dat het Vlaams Gewest na 1 september 2010 niet meer op onoverwinnelijke wijze dwaalde omtrent dit punt.

Wanneer er lopende een geding omtrent de eis tot opheffing van een stakingsbevel nieuwe gegevens worden voorgelegd die aantonen dat het stakingsbevel onrechtmatig was, is de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur verplicht om zijn stakingsbevel in te trekken. Hij mag zich niet verschuilen achter de omstandigheid dat er een procedure aanhangig is over de rechtmatigheid, wanneer hij dient te weten dat het bevel onrechtmatig is.

Hoewel het Vlaams Gewest aldus had dienen vast te stellen dat het stakingsbevel onrechtmatig was, heeft hij er toch voor geopteerd om dit stakingsbevel in rechte te verdedigen tot het arrest van het Hof van Beroep van 25 mei 2011.

18. Het Vlaams Gewest wijst op de omstandigheid dat de eerste rechter die over de vordering van [redacted] oordeelde, tot het besluit kwam dat het stakingsbevel niet diende te worden opgeheven. Het zou aldus blijken dat de rechtsopvatting die het Gewest verdedigde, niet geheel onredelijk was en dat de feiten ook anders konden beoordeeld worden.

De rechtbank stelt evenwel vast dat de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout zich niet heeft uitgesproken over de vrijstelling van vergunningsplicht op grond van artikel 3, 29°, van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2010, hoewel [redacted] zich hierop uitdrukkelijk had beroepen.

Het Vlaams Gewest had in deze omstandigheden moeten weten dat de uitspraak van de Voorzitter te Turnhout voor ernstige kritiek vatbaar was, en dat [redacted] een ernstige kans had om in beroep een andere uitspraak te verkrijgen.

Waar het Vlaams Gewest zich precies beroept op de onoverwinnelijke dwaling die erin bestond dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geen kennis had van het niet-

verval van de milieuvergunning zodat voldaan was aan de voorwaarde (g) van artikel 3, 29°, g), kon hij door de beschikking die in eerste aanleg werd uitgesproken niet gesterkt zijn in de opvatting dat het stakingsbevel rechtmatig was. Het Vlaams Gewest diende er integendeel van bewust te zijn dat er over de essentie van de argumenten van geen uitspraak werd gedaan, en dat haar eigen argumentatie op losse schroeven stond nu uit de brief van 22 april 2009 diende te worden afgeleid dat de milieuvergunning niet was vervallen.

19. Tot slot beroept het Vlaams Gewest zich nog op de onoverwinnelijke dwaling en/of de overmacht doordat de rechter “een totaal nieuw standpunt” zou hebben ingenomen, of een rechtsopvatting zou hebben verworpen die “op dat ogenblik al meer dan drie decennia gangbaar was”.

Het Vlaams Gewest toont evenwel niet aan dat het arrest van het Hof van Beroep van 25 mei 2011 een rechtsopvatting zou inhouden die totaal nieuw is, of zou afwijken van hetgeen eerder gangbaar zou zijn geweest.

Met betrekking tot het vraagstuk of aan de voorwaarde (g) werd voldaan van voormeld artikel 3, 29°, ziet de rechtbank overigens niet in waarin de nieuwe rechtsopvatting zou kunnen gelegen zijn, nu het hier louter gaat om de vraag of de feitelijke omstandigheden beantwoorden aan de gestelde voorwaarde.

Wat het andere vraagstuk betreft dat door het Hof diende beoordeeld te worden, namelijk of voldaan werd aan de voorwaarde (c) van voormeld artikel 3, 29°, wil de rechtbank wel aannemen dat er terzake meningsverschillen kunnen bestaan (vraag of de silo's van de menginstallatie al dan niet een “gebouw” zijn), doch het Vlaams Gewest legt geen enkel element voor waaruit blijkt dat de gevestigde rechtsopvatting in het verleden andersluidend zou zijn geweest. De rechtbank acht het overigens relatief vanzelfsprekend dat de betrokken silo's geen “gebouw” zijn in de zin van voormelde bepaling, en het Vlaams Gewest legt geen enkel gegeven voor dat er over dat punt ooit anders werd geoordeeld.

20. De rechtbank besluit uit het voorgaande dat het Vlaams Gewest een fout beging in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek door, na onderzoek van de hem overgelegde stukken en in het bijzonder de brief van 22 april 2009, te weigeren zijn standpunt te herzien dat het stakingsbevel onrechtmatig is.

Waar het Vlaams Gewest zich aldus kan beroepen op de onoverwinnelijke dwaling in een periode tot 1 september 2010; oordeelt de rechtbank dat de handhaving van het stakingsbevel na 1 september 2010 niet meer gedekt wordt door een onoverwinnelijke dwaling en wel degelijk een fout uitmaakt van het Vlaams Gewest.

21. Ten gevolge van deze fout van het Vlaams Gewest heeft de menginstallatie niet kunnen exploiteren in een periode van 1 september 2010 tot 25 mei 2011.

legt een schadebegroting voor (voor een periode die loopt van 13 juli 2010 tot 25 mei 2011), aan de hand van eenzijdige gegevens betreffende haar bedrijfsvoering. Het Vlaams Gewest betwist deze begroting op ernstige wijze. De juiste schadebegroting kan door de rechtbank niet worden gemaakt aan de hand van de gegevens die de partijen voorleggen. Het is gepast om terzake een gerechtsdeskundige aan te stellen zoals hierna wordt bepaald.

*

OP GROND VAN DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK :

De eis is toelaatbaar en als volgt reeds principieel gegrond ;

De rechtbank zegt dat het Vlaams Gewest de schade dient te vergoeden die de (in vereffening) heeft geleden ten gevolge van het verbod om de menginrichting te exploiteren gelegen te , in de periode van 1 september 2010 tot 25 mei 2011 ;

Alvorens verder te oordelen, stelt de rechtbank aan als gerechtsdeskundige

Carl Rombaut
Belpairestraat 4 bus 2
2600 Antwerpen

met als opdracht de schade te ramen die de (in vereffening) geleden heeft ten gevolge van het verbod om de menginrichting te exploiteren gelegen te , in de periode van 1 september 2010 tot 25 mei 2011 ;

De kostprijs van dit deskundig onderzoek wordt geraamd op 7.000 € (btw inbegrepen) ;

